

IX

Раз молодий Радюк нагадав карі Масюківнині очі, ходячи ввечері по садку. Другого дня вранці він попросив у батька коней, щоб нібито навідатися до сусід, до пані Високої. Але його думка прямувала проз двір панії Високої та до Масюкового хутора.

Павло Антонович звелів запрягти пару коней в легенький візок і покатав з двора. Ранок був чудовий, ясний, теплий. Тихий вітер з степу прохолоджував повітря й обвівав лице молодого Радюка. Коні весело несли легенький візок битим шляхом, перебігли село й покатали степом. Радюкові так було легко на серці, так радісно серед зеленого степу, в чистому повітрі, під ясным небом, що він розстебнув одіжку, скинув картуз і почав співати пісню.

Незабаром край невеличкого селяця з'явився хутір панії Високої, обсаджений тополями та вербами. Радюк зараз углядив на городі панію Високу, котра стояла між соняшниками, прикривши голову білою хусточкою.

— Не ставай же коло двора Високої! Бороди тебе боже! Жени коні, як тільки можна швидше! — промовив Радюк до погонича.

Коні зміями покатали під тополі. Радюк скинув картуза і кланявся до панії Високої. Висока щось кричала до його, аж її роток манячив здалеки, неначе кротяча нора. Потім вона почала махати до його рукою, потім зняла з голови білу хусточку й почала махати хусточкою. Коні понесли візок проз огород. Висока, побачивши, що її зовсім закривають соняшники, вирвала здорову листату лободу й почала нею махати, показуючи на свою хату. Коні повернули вбік, і високі соняшники та бур'яни зовсім закрили од Радюкових очей панію Високу. Радюк сміявся, і парубок сміявся, поглядаючи на панича.

Коні вбігли в ярочок. На тім ярочку вже видно було Масюків хутір. Коло хутора Радюк звелів погоничеві спинити коні коло здорового садка, встав з воза й пішов навпростець через садок, звелівши парубкові їхати кругом оселі на подвір'я.

Старий густий садок розрісся на ярку трохи не до самої річечки. Через гущавину не було видко ні хати, ні загород. Садок ріс собі на волі дико й буйно. Гілля переплуталось так, що здавалось, ніби груші ростуть на вишнях, а вишні червоніють на яблуні, а яблука висять на бузині.

Радюк перескочив через тин, ледве проліз через кущі бузини, трохи не застряг в густому бузку, де кури крадькома неслись і навіть висиджували курчата, потай од хазяйки. Густі вишні скинули з його картуза, били його тонкими гіллячками по лиці. Він мусив розводити руками гілля й затулять лице й очі.

В садку якась дівчина співала пісні. Чудовий голос, чудові поетичні слова пісні так і потягли до себе молодого хлопця.

Радюк почав тихесенько закрадатися, боявся зашелестіть листом, ледве ступав по траві та все йшов туди, звідкіль розливавсь дівочий голос між густим листом, неначе голос соловейка. Йому здалося, що співала якась сільська дівчина, бо голос, мотив, слова — все було щиро сільське. Маючи звичай записувати пісні, Радюк притулився до стовбура груші, витяг книжечку й почав ловити на ноти мелодію.

Записавши пісню, Радюк побачив, що недалечко од його на вишневій гіллячці

висіла луб'яна козубенька, почеплена за гіллячку ключкою, прив'язаною до дужки. Через густе зелене листя все просовувалась рука й кидала вишні в коробочку. Рукав був закачаний по лікоть, але ручка була біла, маленька, сливе дитяча. На пальці блищав золотий перстеник. Радюк поклав книжечку в кишеню й почав милуватися знехотя тією ручкою. Він виглянув знов і побачив, що на зеленій траві стояли два маленькі черевички з ніжками, а на ніжках білили панчішки. Черевички все спинались на самісінькі кінчики, неначе танець танцювали.

Радюк догадався, що то молода Масюківна рвала вишні. Його серце дуже-дуже закидалось в грудях, жар ударив йому в щоки. А пишний дзвінкий голос лився на його через листя так недалечко, що він неначе лицем почував трелі. Він ще раз виглянув з-за груші, і через вишневий лист забіліло личко, зачервонів роток, свіжий, наче стигла вишня. Голос на час замовк, бо біла рука вкинула в рот вишню, але знов пісня почалась, гіллячка нагнулася, і Радюк побачив все Галине лице з чорними тонкими бровами, з тонким, неначе виточеним носиком. Темні великі очі блиснули через лист, як блискавка.

— Ой! ой! ой! — крикнула сполохана Галя, несподівано побачивши якогось панича за грушею. Коробочка з вишнями впала на траву. Вишні розсипались, наче рій бджіл. Гіллячка порснула вгору. Галя спереляку прожогом побігла через садок і сховалась в гущавині.

— От тобі й на! Сполохав пташку в вишневому садочку! — промовив сам до себе Радюк і почав збирати в козубеньку вишні. Стигли вишні злипались китяхами, наче бджоли кругом матки. Радюк назбирав повну коробочку з верхом і пішов через садок до двора.

Виходячи з вишника, Радюк вглядів через молоді вишні й через тин дві кінські голови. Коли дивиться, аж погонич повів вже коней до стані, візок стояв під коморою в тіні, спустивши дишель, неначе на одпочинок, а Іван Корнійович Масюк поніс упряж до комори, кинув за двері та й замкнув двері замком.

— Іване Корнійовичу! Добридень вам! З тим днем поздоровляю, що сьогодні! Але навіщо ви звеліли випрягти коні, ще й упряж замкнули!

— На те, щоб ви zostались в нас на обід, бо ви народ, молодий, непосидячий! — гукнув Іван Корнійович, стукнувши дверима й брязнувши ключами.

Радюк увійшов через хвірточку в двір. Двір був просторний, чистий, зарослий низесеньким зеленим шпоришем. Чималий, але не новий вже дім з ганком привітно білів проти сонця. Кущі рожі, оргинії зеленіли під самими вікнами, дуже виразно малюючись проти чистих білих стін, мов на папері.

Висока небілена рублена комора з чотирма стовпчиками з фронту, штучно вирізаними, кидала од себе густу тінь на зеленій двір. Повітки, загорода, кошари, клуня були добре вшиті, добре збудовані. Скрізь було чисто, скрізь був порядок, скрізь було по-хазяйській. Навіть улики в сінцях під коморою були складені за колонками рівно, як по шнурку.

Назустріч Радюкові йшов Масюк. На йому був солом'яний бриль з широкими крисами й легкий халат. Поли халата ніяк не слухали рук, все одкидались, з-під їх було

видно білі, дуже просторні сорочки.

Ще раз вони поздоровкались серед двора й поцілувались. Замість того, щоб запрошувати гостя в хату, Масюк повів його подивитися на хазяйство. Він любив хліборобство, любив воли, вівці, як любить все те простий українець. Радюкові дуже хотілось піти в горниці, побачитися з Масюківною, однак він мусив йти слідком за хазяїном і нести козубеньку з вишнями.

— Де це ви набрали вишень? Чи од зайця одняли? — спитав Масюк.

— Може, й одняв, — промовив Радюк, — тільки не од зайця.

Хазяїн повів гостя через ворота на тік, показав здорову клуню, так гарно вшиту, неначе обстрижену ножицями, показав засторонки, повні пшениці-арнаутки. Потім вони пішли помеж стіжками, помеж скиртами жита, торішнього й сьогорішнього. Возільники возили пшеницю й закладали здоровий стіжок. Масюк не втерпів, схопив вила й почав подавати снопи на стіжок, як простий подавальник, ніби показуючи парубкові; потім взяв важку лопату й почав припліскувати верстви снопів в новому стіжку. Сонце вже добре припікало. З лиця Масюка лився піт, а він усе заглядав на всі боки, то поправляв, то гомонів на робітників. А Радюкові все те не було в думці, хоч він і звик до хазяйства на селі.

— Ото пшениця вродила! Що вродила, так вродила! — гукав Масюк, взявши важкий сніп і поставивши його на тік.

Важкі колоски так і розхилились на всі боки. Масюк взяв колосок, розтер його, дмухнув на долоню й показав Радюкові здорові зерна. Радюк взяв навіщось зерно в рот і розкусив, потім виплюнув і заїв вишнями.

— А які я воли маю, коли б ви знали, Павле Антоновичу! В вашого батька таких нема! Чи повірите! Отакелецькі роги!

І Масюк розіп'яв руки, піднявши вгору. Обидві поли халата так і роз'їхались на обидва боки. Широкі білі штани всі глянули на сонце й забіліли, мов біла хмара. Масюк хотів вести гостя до стані, до возовень, до повіток. Коли це з-за стіжка вийшла Масючка, убрана по-буденному: вона була в чорному горсеті, в хустці на шії, була зав'язана шовковою, але не новою хусткою.

— Добридень вам! Чи живенькі, чи здоровенькі? А ваш панотець? А паніматка? Чи живі, чи здорові?

— Спасибі вам, Олександрє Остапівно! Як бачите, я аж надто здоровий, та ще й приїхав на село набиратися здоров'я, — промовив Радюк.

— Чи довго ти, старий, будеш водитися отут помеж стіжками? Добре приймаєш гостя! Йй-богу, добре! Не просить в хату, та в клуню! Прошу вас до хати! — промовила Масючка до Радюка. — А де це ви нарвали вишень? Чи не в нашому садку? — спитала вона, углядивши козубеньку з вишнями.

— Нарвав хтось, та не я! — одказав Радюк осміхаючись. І вони всі пішли через тік до хати.

— А моя Галя прибігла з садка та й каже, що до нас гість приїхав. Я до вікна та й бачу віз, а гостя нема та й нема! Ледве знайшла вас меж стіжками. Моєму старому, бачите, все на думці хазяйство! — промовила Масючка до гостя.

Саме на стежці стояв віз. Пара волів, заліганих до купи налігачем, паслась коло воза та аж сопла, тереблячи й разом соваючи мордами по траві. Здорові роги чумацьких волів аж черкались кінцями. Масюк не втерпів: торсонув вола за роги, потім взявся рукою за полудрабок воза й торсонув з усієї сили, потім, піднявши трохи воза, став ногою на міцний обід і поворушив колесо.

— Що за добрящі колеса, Павле Антоновичу! Чи ви бачите? Шпиці, як залізо!

Павло Антонович тільки зирнув на шпиці, ради хазяйського слова, й пішов мерщій з Масючкою до хати. «Не дай, боже, як хазяїн здумає потягти мене ще по возовнях та по коморах!» — подумав він та й побіг швидше слідком за хазяйкою.

Перед домком, з обох боків ганку, був квітничок, де панські квітки перемішувались з зеленим зіллям, уподобним сільським дівчатам. Коло лелії й оргинії стлався зелений барвінок, застеляла грядки рута й м'ята. Рядом з фіалками й левкоем ріс любисток, цвіла проста рожа й своїми великими червоними квітками дуже закрасила горідчик і веселі стіни будинку. Молодого хлопця так і тягло у той горідчик до молоді панни.

Через легеньку хвірточку вони ввійшли в горідчик. Грядочки були чисто виполоті. Гаряче пахуче повітря злилося для його з чудовим голосом за вишнями, з пишними очима, з чорними бровами, котрі він бачив недавнечко в садку. Він знехотя глянув на вікна світлиці. В ясному вікні, як на картині, він углядив Галю. Цікава Масюківна назирала гостя з вікна, неважаючи, що її було видно всю знадвору так ясно, як вона бачила все з світлиці.

Радюк вглядив її великі темні очі, подовжасте свіже личко, тонкі брови й добре намисто на шиї. І її гарний вид так і впав йому на серце серед зеленого зілля й квіток. Душа його ніби зомліла, аж сп'яніла. Але Галин образ так швидко щез, як і з'явився на склі, і він за хазяїнами пішов у світлицю.

Масюків дім був збудований по-стародавньому: з сіней по один бік були двері в пекарню, по другий бік в світлицю. Треті двері, прямо, були новіші й показували, що половину довгих сіней не дуже давно переробили на кімнатку для молоді дочки.

— Ще раз добридень в вашій хаті! — вдруге привітався Радюк до хазяїна й хазяйки. Він озирнувся на всі боки, думав привітаться до дочки, але її не було в світлиці.

— Сідайте ж у нас, щоб старости сідали, та й будьте в нас гостем, — промовив Масюк до Радюка. — А ти, паніматко, по старинному звичаю, винесла б нам по чарці. Час би вже й черв'яка заморити.

— Добре! Але вибачайте, будьте ласкаві, бо мої паляниці й пироги, певно, ще не випеклись, — промовила Масючка до Радюка.

Тим часом Радюк все поглядав на двері в кімнату, все ждав, що от-от виліне звідтіль та пташка, котру він сполохав у садочку, а пташка не вилітала. Натомість вбігла прожогом наймишка, дуже негарно підтикана. Вона держала на долоні здорову паляницю, піднявши її на руці врівні з головою, але, побачивши гостя, — тиць! — та й подалась за двері.

— От і паляниці готові! Давай, небого! Не ховайся за двері! — гукнув Масюк.

Масючка пішла до дверей, взяла паляницю, постукала щиколотками під

спідушку, потім поклала на ліву долоню, простягла руку, а правою почала помалесеньку торкати по лівій руці. Паляниця трошки підскакувала на долоні.

— О, вже випеклись! Вибирай з печі! — промовила вона й хотіла вийти з світлиці.

— Е, паніматко, Олександрє Остапівно! Про мене, йди, а паляницю зостав нам на закуску.

— Та піду наріжу на тарілку, чи що, та принесу пирогів! Де це моя Галя? Хоч би паляниці накраяла. Галю! Галю! Де це ти ховаєшся? — стиха гукнула Масючка, заглядаючи в кімнату.

В кімнаті щось зашелестіло, але Галя не вийшла в світлицю. Десь далеченько забрязкали тарілки й ножі; по світлиці пішов дух од свіжої гарячої паляниці з доброго простого борошна.

— Ой, паляниці пахнуть! Давайте мерщій горілки та закуску, бо не видержу! Я таки нагулявся на току та по дворі, — промовив Масюк. — Галю! Де це ти? Помагай-бо матері, бо час або снідять, або, про мене, й обідати.

Знов щось за стіною трошки зашелестіло й подибало, як кішечка, через кімнату, але Галя не вийшла.

«Чи не сердиться часом вона на мене? — подумав Радюк. — Чи не злякав я часом її в садку?»

Масючка тим часом сама застелила стіл, винесла горілку, наливку, поставила гарячі пироги, накраяла паляниці, поставила масло й сіла поруч з гостем. Хазяїн налив чарку горілки й подав Радюкові, але тільки що той простяг руку за чаркою, Масюк влив чарку собі в рот. Всі засміялись.

— Вибачайте! Забув, що хазяїн повинен перший випить до гостя.

— О, ти вже багато дечого вигадаш! — сказала Масючка. — Але ти сів оце снідять, а вбратся — то й не вбрався до гостя.

— Гість наш добрий, вибачить. Коли б тільки не навідалась наша приємна сусіда, Лекерка. Оціє я боюсь! — промовив Масюк, натякаючи на панію Високу. — Оця рознесе по всій губернії, що застала мене в білих штанях, та ще й широкіх.

Неголені кілька день щоки й підборіддя, халат, прості чоботи — все те показувало, що Масюк не ждав у жнива щогодини гостей. Навіть його довгі, вже сивуваті вуса були незакручені й нерозчесані й навскоси стирчали на бруснатих сизих щоках.

— Павле Антоновичу! Дозволяйтесь, будьте ласкаві, їжте пиріжки! Чи вже ж мої пироги та недобрі?

— А може, й недобрі! — промовив Масюк, кидаючи в рот якраз по півпирога. — Тільки як будеш другий раз пекти пироги, то роби трохи більші, — не на панянські роти, а на козацькі.

— Де вже недобрі! — обіззався Радюк, поглядаючи на пироги й на масло, жовте, чисте, свіже, ту есенцію з степових квіток. Він спробував пирогів.

— Викушайте ж наливочки хоч чарочку! — припрохувала хазяйка, наливаючи пахучої наливки, чистої й смачної, як вино.

— А! Аж губи злипаються! Ото смачна! — промовив Масюк, випивши чарку й

прицмакуючи. — От випийте, Павле Антоновичу! Будете веселіші. Спасибі вашому батькові, було, як заїде до мене взимку або восени, їдучи з Полтави, то ні з ким було не вип'ю так усмак, як з ним. І прикаже, й приговорить, і засміється, і розважить, і вип'є до мене, аж мило подивиться. Ет! Молоді люди вже не такі! Я вже бачу, що не такі. От ви мені вже й не до компанії.

Щоб бути до компанії старому, Радюк випив чарку наливки.

Масюкова світлиця й кімната давно була знайома Радюкові. Не раз і не два він заїжджав з батьком до Масюка, сидів і слухав до півночі їх братерську розмову. Йому давно була знайома трохи європейська й трохи сільська, стародавня обстава Масюкової світлиці й кімнати: ті дві канапи в світлиці, вкриті по спинках гарними килимами, великий образ в шаті в кутку, на котрому висів дорогий вишиваний рушник, скляна шафа коло порога, звідкіль виглядала скляна маслянка, зроблена круторогим бараном, звідкіль колись лякав його великий скляний синій ведмідь, повний настойки; старий годинник коло груби з великим циферблатом, на котрому були намальовані рожі, червоні пташки.

Але більше од усього він любив, як був малим, кімнату й пам'ятав, як там було тепло, гарно, спокійно, привітно зимньої темної ночі. Було, надворі гуде вітер, порощить у вікна метелиця, стукотить віконницями, гуркає десь у загороді недобре причиненими ворітьми, а в кімнаті тихо й тепло; в лежанці горить огонь, обливає двері в світлицю червоним світлом, бігає хвилями на помості, на стінах. На лежанці стоїть самовар, а кругом лежанки сидять Масюк, Масючка, його батько та все балакають та балакають. Радюк пригадав собі, як на білих клубках, на півмітках та якихсь торбинках на жерточці грав червоний світ од груби, як він придивлявся до чудних торбинок, бавивсь одлісками та все слухав та слухав балакання старих, доки не засипав, сидячи на одному місці. Радюк був зроду пам'ятливий, незабудливий. Якимсь теплом, якимсь домовим щастям повіяло на його з тієї кімнатки, де тепер легесенько, крадькома ходила по хаті Галя й манила його навіть своєю ходою.

— Та вийди-бо! Чом ти не йдеш в світлицю? — промовляла за стінкою Масючка до Галі стиха, але так, що Радюк виразно чув кожне її слово.

Знов щось заворушилось за дверима й почало тихесенько шепотіть. І зараз за тим увійшла в світлицю Масючка, а за нею слідком Галя. Галя почервоніла, як троянда; лице аж горіло рум'янцями. Вона соромилась. Трошечки надуті губки й очі, повернуті до дверей, виявляли, що вона трохи сердилась.

Радюк встав і побіг їй назустріч. Галя вийшла, як зоря зійшла в пишній літній ранок. І сором, і гнів, і червоні губи, і рум'яні щоки, й добре намисто, і троянда з жовтогарячими гвоздичками в косі — все те разом так причарувало молодого хлопця, що він аж очамрів і почував себе винним перед нею, був ладен перепросить її.

— Вибачайте, будьте ласкаві, що я знехотя... незумисне... розсипав ваші вишні... — промовив Радюк, заникуючись перед старими. Йому хотілось перепросить її, що він не зумисне, не крадькома підглядав, як вона рвала вишні, та при старих якось було ніяково.

— Зате ж я позбирав усі вишні до однієї! От подивіться! — знов промовив Радюк,

показуючи на козубеньку, що стояла на помості коло шафи в куточку.

— А може, не визбирали-таки до однієї, — ледве насмілилась вимовити Галя, і з тими словами її гнів так і зник з очей, з лиця; очі глянули на Радюка прямо й ласкаво, губи осміхнулись, і Галя почервоніла ще більше, її щоки так і пашіли.

Галя сіла на стільці, а Радюк сів поруч з нею й почав з нею розмовлять. Молодій дівчині стало так сором перед батьком і матір'ю, як він дуже близько присунувсь до неї, що вона одсунулась на самий кінчик стільця й соромливо одвернула од панича вид до дверей. Вся її постава, все її лице неначе показувало, що вона налагодилась знятись з місця й утікати. Вона була схожа на маленьку пташку, що вся насторочилась злетіть з гілки, почувши небезпечний шелест між листям.

— Чи вже ж ви думаєте, що я зумисне схотів би підглядать, підстерігать або підслухать? — промовив Радюк трохи тихіше, неначе нищечком.

Галя повернула до його трошечки вид та й знов одхилилась до дверей. Вона тільки й шукала причини, щоб знятись з місця.

— Ой, чи нема рушничка, щоб втерти губи! — промовив Масюк, скінчивши снідання.

Галя схопилась, побігла в кімнату й довгенько не виносила рушничка. Масюк мусив сидіти, піднявши вгору замазані пальці правої руки.

Галя винесла рушничок і була вже спокійніша.

— Дай же боже, дочко, щоб я діждав, як ти будеш виносить сюди рушники на тарілці! — само якомось прийшло до слова старому Масюкові.

На Галю знов неначе сипнуло приском. Вона вибігла з світлиці з рушником.

Радюк не зводив з неї очей. Вся її невеличка молоденька постать була чудово гарна, з тонким станом, з дрібними ніжками, з тонкою шийкою. Горсет, такий самий, як носять сільські дівчата, стягував тісенько стан, і без того тоненький і круглий. Не дуже довгий національний убір зменшував її зріст, так що вона здавалась дівчинкою. Тільки товсті коси, не дрібно заплетені, двічі обвивали голову й склались в корону на молоденькій голові. В косах була одна рожка й дві жовтогарячі гвоздички. Ті гвоздички робили чудо з її лиця, з її очей! Так вони приставали до лиця своїм червонястим листям і жовтими осередками!

«Яка ж вона ще молоденька, і яка вона вже гарна!» — подумав Радюк, дивлячись на тонкий стан і дрібні ноженята.

Довгенько балакали старі, випиваючи по чарці, довгенько не виходила Галя. Їй хотілось вийти, подивитись на Радюка, бо вона його полюбила од того часу, як побачила в Журбанях, але вона сама соромилась свого кохання, соромилась Радюка. Одначе, нарешті, вона таки мусила вийти й сіла коло матері дуже близенько. Мати окинула її всю оком і почала ніби пригладжувать її голову, і так гладенько прибрану. При людях вона не насмілилась поцілувати й приголубить свою кохану доню.

— Чи ви пак знаєте, Павле Антоновичу, що в мене є вже стиглі яблука? — промовив Масюк.

— Певно, якісь дуже ранні, коли поспіли разом з вишнями, — одказав Радюк.

— Сьогодні сам пообривав; набрав цілий кошик. Масюк вийшов і зараз вернувся

з здоровим кошиком невеличких, але зовсім стиглих жовтих яблук. Він поставив кошик серед світлиці. Яблука посипались через край і розкотились по хаті. Нагинаючись, Масюк одслонив обидві поли халата, з-під котрих блиснули білі сорочки. Матері й дочці стало сором.

— Треба було б подать на тарілці, — несміливо промовила дочка й почала накладати яблук в тарілку.

— Та піди-бо та причепурись хоч трохи! — гукнула на Масюка жінка. — Чи вже ж таки можна так ходити при людях!

— А, мабуть, можна, бо мені в сіртуці мулько. Коли б тільки Лекерка не притарабанилась... ота повітова кума.

Чи він в таку годину сказав ті слова, чи що, як у дворі загуркотіло. Собаки забрехали. Всі в хаті кинулись до вікон. Під ганок підїжджала панія Висока, та сама Лекерія Петрівна, котрої так страхався Масюк. Простенький візок був застланий жовтим здоровим килимом з червоними лапатими квітками. Килим спустився аж на задні колеса, котрі немилосердно його шмульгали. Лекерія Петрівна обмотала голову білою вуаллю якомсь по-турецькій. Вона гордовито сиділа на візку і, начепивши окуляри, дуже задирає голову вгору. Цікава панія Висока, побачивши, кудю прямував молодий Радюк попід її городом, таки не втерпіла: звеліла запрягти коні й покатила до Масюків.

— Йй же богу, Лекерка прикатала в гості, ще й у синіх окулярах! Дивись, жінко, як вона гордовито позирає через окуляри аж на наші виводи, аж через нашу хату! — промовив Масюк, заглядаючи в вікно.

Тим часом панія Висока миттю одкинула вуаль з лиця на голову і, не вважаючи на свої дуже немолоді літа, легесенько скакнула з візка, навіть не ставаючи на вісь, аж погонич оглянувся й засміявся. Червоняста сукня Лекерина так і блиснула на сонці на весь двір.

В Масюковій світлиці всі заметушились, забігали.

— Та йди-бо та причепурись! Я ж тобі казала, що гості будуть! — крикнула Масючка на чоловіка, котрий стояв серед світлиці й очей не зводив з червонястої сукні панії Високої.

Масюк побіг протовпом в кімнату, аж поли летіли за ним слідком. Масючка з дочкою кинулись разом до стола, щоб трохи поприбирати, потім побігли до кошика з яблуками й не добігли. Двері рипнули, і панія Висока, гордовито дивлячись через окуляри на стелю, увійшла в світлицю. На їй була довга з хвостом сукня ясно-вишневого кольору, котра неначе пашіла вогнем на всю світлицю. Товсто намотаний на голові білий вуаль прикривав чіпок з ярими квітками. В такім оригінальнім уборі вона трохи скидалась на туркеню. Побувавши з своїм капітаном на Басарабії, на Дунаї й навіть за Дунаєм, панія Висока надивилась на волохів, на турків і позичила в їх трохи східної впадоби до дуже ясных кольорів в убранні. Дуже ярі кольори таки добре ганджували її лице.

Висока йшла по світлиці тихо й пишно, розпустивши хвіст, мов та пава. В малих хуторах вона вважала себе за досить велику панію і часто хвалилась своїм чином, її не

дуже за те любили й сміялись з неї поза очі.

— Добридень вам, Олександро Остапівно! Правда, несподіваний гість? Чи не правда моя? — промовила Висока та все чогось поглядала на стелю, а не під ноги, та й спіткнулась на кошик з яблуками.

— Доброго здоров'я, Лекеріє Петрівно! — промовила Масючка разом з дочкою й Радюком.

— Чи це пак у вас їдять яблука до Спаса? — спитала Висока, докоряючи й не дивлячись ні на кого.

Масючка трохи насупила брови й нічого не одказала.

— О, їдять у нас яблука й до Спаса, так само як і після Спаса, — весело промовив Радюк і з тими словами нахилився до кошика, взяв троє яблук; одно почав сам їсти, друге подав Галі, а третє поклав на тарілку і підніс Лекерії Петрівні. Вона зобідилась...

— Що це ви, Павле Антоновичу чи маєте мене за малу дитину, чи що? Чи то ж можна, щоб я до спаса їла яблука? Ще й молодих панянок спокушаєте.

Галя засміялась і зумисне почала їсти яблуко, потім взяла й друге. Панії Високій та річ зовсім не сподобалась. Вона сіла на канапі й почала розвірчувать голову з вуаля.

— Прошу покійно до снідання! — промовила хазяйка до Високої.

— Дякую вам дуже, я вже снідала, — промовила Висока та все розвірчувалась та чепурилась.

Увійшла наймичка, прийняла кошик з яблуками й вишні й поприбирала з стола. Масюк довго чепурився, вбиривсь та зачісувавсь й увійшов у світлицю.

— Де це ви, Іване Корнійовичу, так довго були?

— Та це, правду сказать, все прибиривсь до вас, — промовив, жартуючи, Масюк.

— От і до мене! — кокетливо обізвалась Висока.

— Тільки вибачайте, що не обголивсь, бо тепер саме гарячий час: саме жнива.

Панія Висока трохи прижмурила очі й глянула на Масюкове лице. Вуса були зовсім не позакручувані й висіли, неначе у якогось діда-пасічника.

— Негарно, не до ладу... — неначе до себе промовляла Висока та все прижмурювала очі й скося дивилась на Радюка.

Радюк був дуже радий приїзду Високої. В світлиці з'явилась чужа людина; стало трохи людніше. Йому так забажалось на самоті хоч трошки побалакать з Галею щиро, як балакає молодий хлопець, що вже кохає молоду дівчину. Він сів коло Галі й почав тихо розмовляти з нею.

— А я записав ту гарну пісню, що ви співали в садочку, — промовив Радюк, — і вже вмю її. Я тієї пісні ніколи не забуду.

— Чи вже ж умієте? — спитала Галя несміливо; одначе в неї вже не було потягу до того, щоб знятись з місця і втекти.

— Вмю, бо вона в мене записана тут у книжечці, — промовив Радюк і аж двічі показав пальцем на ліву кишеню в сіртуці, котра якраз припадала проти серця.

Галине лице так і засяло, так і зацвіло. Вона повела очима слідком за пальцем, потім бистро глянула йому просто в вічі своїми чудовими карими очима й стріла його очі. Вона вперше так близько дивилась йому в очі. Його краса, якої вона ще й не

бачила на хуторах, так і запалила її серце. І жаль, і сміх, і сльози, й пісня так і обняли її душу.

А Радюк тихесенько почав співать, і не так співати, як промовлять ту пісню, що вона співала в вишнях:

*Ой сама ж бо я, сама,
Як билинонька в полі!
І не дав мені бог
Ані щастя, ні долі.*

— От вже й пісні співають! Йй-богу, співають! — промовила панія Висока, не слухаючи Масюка й моргаючи своїм веселим лицем у той куток, де сиділи молоді.

— Приставайте й ви до нас! — промовив до неї Радюк дуже весело.

— Куди вже мені тепер співать! Як була я з моїм небіжчиком капітаном на Дунаї, то от коли я співала! Було як стану на одному боці Дунаю та заспіваю пісні, то турки по другім боці було збігаються та слухають! Таки так, прокляті, аж у воду одного спихають та слухають! А моя пісня так було й плеться понад Дунаєм, аж мій небіжчик капітан було мене спиняє.

Всі осміхнулись, бо не дуже йняли віри тому, хоч старі й знали, що Висока й справді мала колись дуже гарний голос і тепер часом співала з молодими з великою охотою.

— То ви, Лекеріє Петрівно, бачу, були й за границею? — спитав Радюк.

— Атож! Була й за границею і таки надивилась на своєму віку на всяких людей. Яких тільки людей я не бачила за Дунаєм! Бо по світі бувають не те, що в хуторі вік звікувать, — промовила Лекерія Петрівна і якомсь напиндючилась і закинула гордо голову, аж у неї на шиї показалось воло.

— Як же ви розмовляли з турками? Чи по-турецькій? — спитав Масюк, жартуючи.

— А цур їм! Хто там з ними став би розмовлять, та ще й по-турецькій. Мій небіжчик «копитан» таки навчився по-турецькій і було як почне з ними булькотать, то я аж вуха затуляю, аж серджусь! По-молдаваській я вміла колись, та вже забула тепер; а поки жив мій капітан, то я часом було й побалакаю з ним. А як вмер, то тільки зоставив свою кавалерію та капітанські документи, що тепер лежать за... в мене в камоді.

— Та за образами! — промовив, сміючись, Масюк. — Хіба ж за образами їм не можна лежать?

— От і за образами! Бозна-чого наговорите ви, Іване Корнійовичу! Хіба ж я таки світу не бачила, щоб не знала, куди сховать свої капітанські документи й хрести мого небіжчика.

Панія Висока хотіла піддержать свою репутацію капітанші й часто любила нагадувать сусідам ні з сього ні з того про чин та капітанські документи свого чоловіка. З тієї кавалерії і з тих документів сміялись-таки йї в вічі.

— От коли б ви, Павле Антоновичу, послушали, як Лекерія Петрівна почнуть розказувать за ті далекі краї за границею, так є що послухать! — промовила Галя до

Радюка.

Радюк попросив Високу розказати про Дунайські краї, почав її розпитувати, і Висока почала розказувати, почала описувати Басарабію, Молдавію, Дунайський край так гарно, так до ладу, такою плавкою мовою, що зацікавила всіх. І старі, й молоді слухали її, неначе вона казку казала. Галя слухала її й очей з неї не зводила. Не маючи книжок для читання, Галя слухала її, ніби цікаву книжку читала.

— Одначе слово по слову, а день іде, а час минає. Чи не час нам, жінко, обідати? — промовив Масюк.

— Про мене, в мене обід готовий, ще й пироги свіжих наготувала доконче задля Лекерії Петрівни, бо я знаю, що ви любите пироги і вмієте їх готувати.

— І! Де вже вмію! Колись, може, вміла, а тепер, може, й забула.

— Хоч, може, й забули, а ваші пироги перші на цілий повіт, — промовила Масючка.

— Перші на цілу губернію! — додав Масюк. Лекерія Петрівна аж засоромилась і чогось запишалась, бо знала, що її пироги й справді видержать сміливо конкуренцію.

Всі заворушилися по світлиці. Лекерія Петрівна встала і, піднявши голову, хотіла прохотиться по світлиці. Але вона зирнула через двері в кімнату й побачила там на жерточці клубки, півмітки й основу. Пасма ниток, як шовкове руно, ажгнули всю жертку.

— Ой, яка ж ваша чудова основа, яке піткання! — аж крикнула панія Висока до Масючки. Вона скинула окуляри, прожогом побігла до клубків, до основи, аж довгий хвіст од її сукні підобгався. Роздивляючись на нитки, на основу, вона сховала окуляри в кишеню і вже більш їх не виймала. З тими окулярами сховалась і пиха панії Високої, і вона вийшла до світлиці якось натуральніше: веселою, привітною, якою вона була завжди в себе вдома.

Тим часом хазяйка з дочкою готували стіл. На столі з'явилися пироги, пухкі, пахучі, прямо з печі.

— А що, чи напечете таких? — спитав Масюк в панії Високої.

— Може, й не напечу, — тихо промовила вона, розломивши пиріг й оглядаючи його з усіх боків, її трохи брала зависність, що сусіді добре вдалися пироги...

Всі сіли за стіл. Масючка вже постерегла, що молодому паничеві сподобалась Галя, не дозволила їй прислужувати і присилувала сісти за стіл. Радюк сів коло Галі. Галя трохи засоромилась, одначе вже не одхиялась од його, не дивилась набік, на двері, як роблять сільські соромливі дівчата, а сміливо піднімала на Радюка очі, як він почав до неї промовляти. Радюк почав розпитувати її про хуторянське життя, про сусід.

— Чи не скучно вам жити на хуторі? — спитав він Галю.

— Ні. Я зросла на хуторі й звикла до села. Як була я малою, то й зовсім мене не брала нудьга. А тепер часом восени та взимку, як настануть короткі дні, а вечори такі довгі, такі довгі, як море, то часом сумую при роботі. Книжок у нас нема де достати. Я й читала б книжки, бо люблю читати, та нема де достати. От я вас попрошу, привезіть мені книжок. Може, ви понавозили з Києва чогось такого, дуже гарного, — промовила Галя, дивлячись на стіл і з останніми словами ледве підвівши очі на Радюка.

— Добре, привезу, доконечне привезу! Я таки й думав за вас, щоб наділить вас найновішими книжками. Треба розкидати по хуторах книжки, бо книжки дуже добра річ.

— Ой, як би я подякувала вам за те! Але ви незабаром поїдете до Києва? Я не встигну, може, й прочитати.

В Галиному голосі задзвенів легесенький смуток. Молоді заїжджі паничі з городів дуже розважали молодих хуторянок і часто були причиною сліз і кохання не для одної хуторянки після свого виїзду.

— В мене є такі книжки, що я можу зоставити вам і на зиму, аж доки приїду з Києва вдруге.

Галині груди легесенько піднялись угору; вона ледве встигла задушити в собі зітхання.

— От літом я ніколи не нуджусь, — додала Галя. — То коло хазяйства, то в садку, а найбільше коло квіток в горідчику, й не стямиться, як той час минає.

— В садочку та ще й з піснею, — промовив Радюк, лукаво подивившись на Галю. Галя запишалась й осміхнулась; вона мала щось на думці, бо вже вгадала, що Радюк її любить.

— А чому це ви нічого не їсте? — раптом спитала їх, аж крикнула панія Висока. — А ще й за стіл сіли. Покуштуйте лиш, який смачний борщ з курятиною, Павле Антоновичу! Чи, мабуть, вам не до борщу? Еге, так?

Павло Антонович і Галя набрали трохи борщу в тарілки, одначе їли мало. Галя тільки спробувала, та й ложку поклала.

— От і погано, коли вам їсти не хочеться, — знов промовила панія Висока, не зводячи своїх маленьких сірих швидких очей з молодої пари.

— Коли ж я недавно снідала, — обізвалась Галя.

— Та й я снідала, одначе, богу прийому, їм, як бачите!

— Бо вам, Лекеріє Петрівно, вже ніщо не заважає мати добрий апетит, а молодим людям часом буває зовсім інше в думці, — промовив Масюк.

— Оце! Хіба ж я вже така стара. Що це ви, Іване Корнійовичу! Хоч небіжчик капітан і давненько вмер, одначе я ще зовсім-таки не баба.

— О, ви б ще й заміж пішли, якби хто добрий трапився, — сказав Масюк.

— Чи пішла б, чи не пішла б, це трудно вгадати.

— Але якби хто добре причепився, та ще щоб і кишені були не порожні, та й брови чорні, й голова не сива, не така, як оце в мене... — промовив Масюк.

— А, певно, за сиву голову не пішла б і за такі незакручені вуса, як ваші, не пішла б, — промовила Лекерія Петрівна й зареготалась дрібно.

Масючці, як жінчині поважній і богобоящій, та річ Високої зовсім не сподобалась. Вона все сиділа мовчки й боялася за недобрый вплив Лекерії Петрівни на свою Галю.

— Викушайте ж наливочки за здоров'я наших добрих сусід і знайомих, — припрохувала хазяйка, наливаючи всім по чарці наливки, навіть своїй дочці, котра осміхнулась і одсунула од себе чарку.

— Нащо ви одсовуєте чарку? Тепер пішла така поведенція, що й дами п'ють, — промовила Лекерія Петрівна. Вона любила випити, бо привчилась у походах випивати в веселій компанії офіцерів. — Вип'ємо за здоров'я хазяїнів! — голосно, на всю світлицю гукнула Лекерія Петрівна й цокнулась своєю чаркою об чарки всіх. Галя ледве вмочила губи осміхаючись. Лекерія Петрівна так і вихилила чарку за одним махом до дна, ще й лікоть підняла вгору по-офіцерському.

За першою чаркою пішла друга, а там і третя. Панія Висока цокалась чаркою з усіма й хилила-таки добре чарку за чаркою, аж її лице стало червоне. Зморшки на лиці трохи поховались; вона стала наче молодша й почала голосніше розмовляти та розказувати.

— Оце мені так і здається, що я на Басарабії або над Дунаєм, між веселими товаришами мого капітана. От було життя, так життя! Хоч я дотерпіла лиха в походах, але ж весело тоді жилося мені. Було коло мене офіцери, як ті бджоли коло меду! Так і припадають, так і липнуть, аж було мій капітан сердиться.

— От і признались в гріхах! — засміявся Масюк.

— Трохи сердився небіжчик, сказати правду! Але ж яка була компанія! Які були там молодці! Ой-ой-ой! Було збереться їх двадцять чоловіка, а я одна між ними верчуся та як та ластівочка щебечу. А вони всі до мене: «Лекеріє Петрівно! Лекеріє Петрівно! Ви душа нашого товариства; ви богиня! Без вас ми пропали б отут на степах! За здоров'я Лекерії Петрівни!» Та так і обстануть й обсядуть мене навкруги. Я туди верть, сюди верть!.. — І з тим словом Лекерія Петрівна вкинула в рот чарку наливки й разом ковтнула.

Хазяйка насупилась та все скося поглядала на Лекерію Петрівну, а Масюк сміявся та потроху підбивав її, та все наливав наливки в її чарку.

— Ой, годі вже, Іване Корнійовичу! Що годі, то годі, бо душа міру знає. Я й забула, що я вже не на Басарабії і що вже полинули десь за синій Дунай ті давні веселі літа! Ой, дякую вам, Іване Корнійовичу! їй-богу, буде!

— Та випийте-бо, будьте ласкаві! — просили всі.

— Хіба за здоров'я оцієї молодій пари, — промовила панія Висока, показуючи на Радюка й Галю, і випила ще чарочку, але помаленьку, обсмоктуючи швидкі губи.

Всі встали з-за стола й почали хреститися до образів. Висока все озиралась на Радюка, котрий стояв аж позад усіх і не перехрестився.

— А чом ви оце не дякуєте богу, Павле Антоновичу? Перехрестіться-бо, а то бог не дасть вам щастя-долі.

— То й перехрещусь, — сказав Радюк. Подякувавши хазяїнам за обід, Лекерія промовила:

— Але таки ще подивлюсь на ваші клубки та півмітки! — і вона швиденько побігла в кімнату, а за нею пішла хазяйка з Галею.

Висока наділа окуляри і все роздивлялась та розпитувала: на скільки буде локот, і чи двадцятка буде, чи ще й тонше полотно.

— Та скиньте вже окуляри, бо нитки здадуться вам товщі й поганші! — жартував Масюк, гукаючи з світлиці.

Лекерія Петрівна вийшла до світлиці. — Чи не покурите часом?-спитав її Радюк і подав папіроси.

— Чом і не покурить, — промовила вона, обмахуючи лице й обтираючи піт з лоба, з щік, з підборіддя, — як була я на Басарабії, то й сигари курила, не то що. Ой, як же гаряче! — сказала вона й одчинила причілкове вікно. Тоненький синій димок потягло стружечками в вікно, звідкіль лилось свіже повітря.

Сонце вже стало надвечори. Од дому лягла широка тінь на грядки з квітками, на зелену траву, досягла аж до вишень і до високої груші. Та тінь заманила до себе з хати всіх. Всі пішли на причілок і посідали в тіні на килимі, на зеленій траві під грушею. Масюк все позіхав після важкої страви та курив тютюн, а молодим людям і нев'янучій капітанші було дуже весело. Лекерія Петрівна сіла на килимі, ще й ноги підобгала під себе. З круглою головою на круглому й куценькому тулубі, вона вся була неначе кругла, ніби якийсь клубок лежав на килимі. Радюк сів і собі; а Галя довго церемонилась, поки й сама не присіла на килимі.

— Хазяйко! Олександро Остапівно! Вишли нам сюди яблучок, та вишеньок, або варення, або й наливочки.

— Оцієї не треба! Цур їй, пек їй! Що Масюківка, то не Дунай. Олександро Остапівно! Не висилайте тієї, що горілкою або наливкою звуть! — гукнула Висока, аж луна пішла по садку.

Вийшла й хазяйка і винесла свіжого варення з вишень; за нею наймичка несла на одній тарілці яблука, на другій — вишні. Всі кинулись до яблук, тільки панія Висока цуралась їх, неначе «трефного» жида.

— Спробуйте-бо, Лекеріє Петрівно, яблучок! Таких ви не їли й на Басарабії, — дражнивсь з нею Радюк.

— Таких, може, й не їла, а їла виноград, пила вино, скільки хотіла, а до Спаса таки не буду їсти яблук, їжте вже ви!

Тим часом надворі вечоріло; жара спадала. З садка, з-під груш і яблунь потягло прохолодою, що навівала вогкість на гарячі лиця. Квітки в клумбах, прив'ялені на гарячому сонці, підіймали головки, підіймали лист, зачувши вечірній холодок. Недалечко од Радюка ріс на грядці на самому краю здоровий куц гвоздичків. Радюк глянув на той куц гвоздичків, і на Галю, і на ті два гвоздички в її косі, що придавали краси її карим очам і пунсовим губкам, і промовив:

— Ви, мабуть, найбільше любите оці квітки, оцей огняний куц гвоздичків. Ніякі квітки не пристають вам так до лиця, як оті гвоздички.

Галя осміхнулась. Легенький рум'янець налетів і зараз зник з її лиця. Вона доторкнулась пальцями до двох гвоздичків на голові, про котрі вона й забула.

— А я ніколи й не поливала гвоздичків! — промовила вона вже сміливо до Радюка.

— Одже ж поливайте їх рано й вечір, — промовив Радюк.

«Буду поливать рано й вечір та тебе споминать», — подумала Галя й легесенько зітхнула, згадавши, що Радюк недовго буде в Журбанях і на довгий час поїде до Києва.

— Нащо ж ми будемо їсти несвіжі вишні, коли в садку ростуть свіжі? Дивіться,

як червоніють, аж листя не видно! Аж гілля гнуть, — крикнула Висока й підскочила вмить, неначе м'яч, ще й у боки взялась. Вона побігла в вишняк, а за нею слідком побігла й Галя, а за Галею Радюк. Масюк і Масючка zostались вдвох. Масюк ліг, простяг ноги на килимі, а далі й сам увесь простягся, потягнувся й позіхнув на весь садок, аж собака за тином гавкнула.

Ясна Лекерина сукня червоніла поміж вишнями й миготіла так швидко, неначе пурхала. Радюк почав рвать ягоди з однієї вишні з Галею, їм обом так хотілось подивитись на ту вишню, коло котрої вони стрілись уранці так несподівано, а панія Висока все кликала їх зовсім не туди, але в другий куток садка. Радюкові так хотілось поговорити з Галею насамоті, а Висока все неначе з землі вискакувала, все виглядала з-за вишень на їх, все терлась коло їх.

Але садок був прегустий. Високої стало не видно. Радюк почав розмовляти з Галею.

— Чи не забудете ви за мене, як я поїду з дому, може, й на довгий час? — промовив Радюк. — Бо я вас ніколи не забуду, хоч і поїду, може, й на довгий час. Як тільки я побачив вас у Журбанях, як тільки почув ваш голос, вашу пісню, я почув душею, що вже вас ніколи не забуду.

Галя рвала вишні, але їх не їла і все пускала ягоди на траву. Вона мовчала, але дві сльози виступили на її чудових очах і покотились по щоках. Радюкові стало жаль молодій дівчині, неначе рідній сестри.

— Чи забудете мене, чи не забудете? — знов спитав він, взявши Галю за руку.

— Не забуду, — одказала вона нищечком, як мала дитина, і трохи не розридалась, як мала дитина.

Коли це за вишнею шелеснула панія Висока і зігнала якусь птицю з дерева, її сукня запалала в зеленому листі. Радюк пустив Галину руку.

— Хавав! — крикнула вона з-за гілля й таки справді злякала молодих людей. — А що, злякала вас, садових пташок?

— Не тільки нас, а й ту птицю злякали, що ондечки полетіла, — промовив Радюк.

Галя мусила ніби заспокоїтись при сторонній людині, навіть була рада приходу Високої. Нове почуття кохання, насамоті з милим, в зеленому садочку, вперше на такому молодому віку, трохи злякало її й дуже збентежило.

Незабаром всі вони троє виринули з зеленого, густого вишняка й посідали хто на килимі, а хто на траві. Панія Висока напелехала повну тарілку свіжих вишень.

— А де ж ваші вишеньки, паничу й панно?! — спитала вона в молодих.

— А ось! — сказала Галя, показуючи гіллячку вишні, всю обсіяну й обліплена вишнями, на котрій зеленіло тільки зо три листочки.

Вона гралась тією гіллячкою, нарвала гвоздичків і зеленого листя і обклала ними гіллячку. Вийшов дуже оригінальний букетик.

— Кому то буде букет? — спитала Лекерія Петрівна, навіщось втягнувши губи в рот.

— Комусь буде, та не скажу! — промовила Галя й подала Високій той букетик.

Висока не взяла й затріпала маленькими ручками.

— Не мені, не мені, а комусь іншому! І мені колись дарували букети на Басарабії, та ще й які букети! Такі букети, що було несуть удвох чорнобриві товариші мого капітана! Було несуть мені цілу гору квіток, та ще й зверху на піваршина китях, сплетений з дорогих французьких заграничних квіток та стрічок. От які букети колись мені дарували!

Всі засміялись, а Масючка аж голову одвернула набік. Тим часом наймичка винесла під грушу самовар. Галя побігла за посудом, за чаєм і почала готувати чай. Сонце вже обійшло Масюкову хату й почало виглядати з-за угла. Настав чудовий вечір половини літа. Сонце обзолотило промінням груші, й вишні, і квітки в горідчику, облило золотом Галю всю: лице, білу вишивану сорочку, розкішні коси на голові, білі ручки, що готували чай; обзолотило навіть панію Високу, й Масюкове необголене лице, і поважне лице Масючки; обзолотило Радюкові виразні, наче пензлем обведені, уста і рум'яні на здорових молодих щоках. Галя наливала чай, та все скося поглядала на його чудове лице, та все легенько зітхала, згадуючи сцену під вишнею й ті незабутні слова: «Чи забудете мене, чи не забудете, як і я вас ніколи не забуду?»

Наливши чай, Галя вийшла з-під гілля груші, щоб роздати усім стакани. Сонце освітило її всю. Радюк глянув на неї, всю облиту рожевим світлом сонця, глянув на сине глибоке небо над нею, так само залите світлом до самого далекого краю безодні. І йому здалось, що такі гарні, такі безвинні, такі добрі істоти повинні б жити не на землі, а в тому високому синьому небі. Так гармонізувала краса природи, краса неба з ідеальною красою молодої дівчини. В його молодій душі чогось з'явилась думка впасти на коліна і поклониться великій красі людини разом з великою красою неба й землі.

Всі почали пити чай і весело балакати. Панія Висока всіх перемагала і всіх забавляла.

— Ой, як же тут гарно! Тут у садочку, між квітками, між вишнями, між добрими людьми, та ще й молодими, та ще й гарними! — аж крикнула поетична Лекерія Петрівна, обвівши усе й усіх очима. — Так тепер тутечки гарно, як було колись на Басарабії. Ото коли б ще сюди двадцять тих молодих товаришів мого капітана, та ще щоб я сама була молоденька! Ой-ой-ой! Як-то було б гарно! Ще було б краще!

— Та ще й ті шампани басарабські, що ви колись випивали з тими офіцерами! — додав Масюк.

— Еге пак! І де то вони тепер, мої дорогі, мої голубчики, наші товариші! Чи живі, чи вже померли, як і мій капітан? А які були гарні, чорнобриві, веселі! А як любили мене всі!

— Чи вже ж таки, Лекеріє Петрівно, любили вас усі двадцять? — спитав Масюк.

— Йй же богу, всі двадцять. Один запобігав в мене ласки перед другим. Колись мене так почастували шампанями, що мені цілісіньку ніч снилось, буцімто я все їду з гори; на горі ніби Басарабія, а внизу Дунай, а коні поганяє бородатий турок, і так пре кіньми, що мені весь світ закрутився! Та все мені здається, що я от-от шубовсну з крутої гори просто в Дунай.

Всі сміялись, а сама Висока аж заливалась.

— Ой, співають хочу! Давайте лиш, молоді й старі, будемо співать! — крикнула

Лекерія Петрівна.

— Я до того торгу й пішки! — промовив Радюк. — Правда, й ви з нами? — промовив він до Галі.

— І я до того торгу пішки! — голосно промовила Галя, і її альтовий дзвінкий голос аж задзвенів, їй давно вже хотілось співать, як пташці все хочеться щебетать в гарний вечір в зеленому садочку.

Вийди, дівчино, вийди, рибчино!

У гай по корови, у гай по корови.

Нехай же я подивлюся

На ті чорні брови, на ті чорні брови!

Так почали співать Радюк, Галя, панія Висока й сам старий Масюк. Одна Масючка схилила голову на руку й задумалась дуже-дуже, дивлячись на чудові тоненькі брівки своєї єдинички.

По тім боці вогонь горить,

По цім боці жарко;

Як поїду з Масюківки,

Комусь буде жалко.

Заспівали всі, і всі вкинули в слова пісні Масюківку, неначе змовились. А Галя довгим, жалібним поглядом подивилась на Радюка й дуже виразно вимовляла: «Комусь буде жалко, комусь буде жалко!»

По тім боці вогонь горить,

По цім боці душно;

Як поїду в Масюківки,

Комусь буде скучно.

Так співали вони далі, і панія Висока, обернувшись до Галі, просто в вічі промовляла: «Комусь буде скучно, комусь буде скучно!»

— Ой, спасибі вам за все, за все, мої добрі, мої дорогі сусіди! — промовила панія Висока, встаючи з килима. — Ой, загулялася ж я, а в мене дома робота, як і в усіх людей. Час мені додомоньку, забарилася я.

— Та в вас же діти дома не просять їсти, не плачуть! — промовив Масюк.

— Є такі, що їсти просять вже, мабуть, давно, бо я господиня в себе вдома! Вставайте, Павле Антоновичу, та разком холодком і побіжимо до господи, бо ви, здається, цілісінький день загаялись тут у Масюковому хуторі й ладні тутечки й ночувать.

— Як їхати, то й їхать! — сказав Радюк встаючи. — Тільки я попрошу Івана Корнійовича видать мої хомути з комори, бо вже час!

— То й видам, хоч і ще не час! — промовив Масюк.

— О, бачте! Як моїх хомутів, то й не замкнули в комору, — промовила трохи нахабна Лекерія Петрівна й почала обвірчувать білою вуаллю свій квітчастий чіпок.

Тим часом повозки підїхали під ґанок. Гості почали прощатись.

— Привезіть же мені книжок якнайшвидше! Хоч би й завтра, — просила Галя Радюка. — Бо я вчилась в городі всього тільки рік, а в мене великий потяг до книжок,

— тихенько промовила вона до Радюка смутним голосом. — Тут я нігде не достану собі книжок і до страшного суду, мабуть, доки й животітиме Масюків хутір на світі. Я за це вже добре дізналась. Тут навкруги в околиці й панії навряд чи й письменні.

— Та й мені, будь ласка, привезіть оті-о Шевченкові поеми, що ви знаєте! Хоч я давно не читаю, а ті поеми, може, ще й втну, — просив Масюк.

— Добре, привезу, як не завтра, то післязавтра, абощо, — сказав Радюк, прощаючись з усіма.

— Сяду ж я з вами, Павле Антоновичу, бо ваші коні баскі. Підвезіть мене додому. Буде веселіше мені в дорозі: будемо пісень співать на radoщах, — сказала панія Висока.

— Прошу ласкаво! — просив її Радюк і подав руку. Гості виїхали з двора, а хазяїни ще довгенько стояли на ганку. Галі здалось, що стало так порожньо і в хаті, і в садочку, і на подвір'ї! Вже й сонце сіло за вербами, вже й череда прийшла в хутір, вже й зорі заблищали на темному небі, а вона все ходила між вишнями, між клумбами та все тихенько співала:

*Ой сама ж бо я, сама,
Як билинька в полі.*

Потім вона взяла коновку й полила всі кущики гвоздичків, а ввійшовши в хату, вийняла з коси два гвоздички, завинула їх у папір і сховала на пам'ятку про той день.

Надворі вже було поночі, як Радюк з Високою вертались з гостей. Небо чудово заблищало, все засіяне зорями, надзвичайно ясними. Вечір догорював на заході червоним потухаючим жаром. Радюк співав пісні та все думав про Галю. Чи дивився він на ясні зорі, чи на червоне дотліваюче небо, то все думав про неї. Висока додавала йому охоти до співів, жартувала, сміялась Галею. Вже було видно дім панії Високої, в вікна видно було полум'я в пекарні. А в вікнах селян вже було поночі. Робочого часу люди рано полягали спати і вже спали міцним сном. Коні підїхали під село й схарапудились в царині. Коло царини щось стогнало, неначе хтось або вмирав, або був прибитий. Панія Висока перелякалась навіки. Радюк стривоживсь і зскочив з повозки. А коло царини все щось стогнало, а потім почало плакати.

— Боже мій! Хто це так стогне? Підіть лишень подивіться кругом хати або в тім рову, — промовила Висока до погоничів. Всі почали наближатись до хати і зараз дізнались, що стогне хтось у хаті, а не надворі. Радюк одчинив двері, бо вони були не заперті, і ввійшов у хату. За ним увійшла Висока.

— Добривечір вам! Хто то так стогне? — спитав Радюк.

— Та це я! — обізвалась молодиця.

Радюк дістав з кишені сірнички й засвітив каганець. Слабкий блиск пішов по убогій хаті. Вони побачили на полу слабу молодицю, що лежала розкидавшись, стогнала й плакала. В ногах у неї спав як убитий малий хлопчик. Висока впізнала молодицю й почала розпитувать.

— Що це з тобою, Параско?

— Ой, слаба я, пані! Покарав мене, мабуть, господь. Тепер жнива; пшеничка моя стоїть не дожата, а я удова, одним одна, і нема кому дожати, бо й найнять нема за віщо.

— Коли ж це ти, Параско, занедужала?

— Та ще позавчора! Так мені недобре стало, а я все жала, аж на снопи падала, доки зовсім не звалилась сьогодні; вже й додому не дійшла. Привезли мене на волах добрі сусіди. Ой, пшеничка моя вже сиплеться!

І безщасна молодиця знов застогнала й заплакала на всю хату. Радюк побачив, як горює, як бідує простий народ, і сльози вступили йому в очі. Радюк приклав руку до лоба слабої, лоб аж пашів.

— Застудилась десь, молодиче? — промовив він.

— Пам'ятаю, що я жала та напилась дуже холодної води з криниці. Люди добрі! Допоможіть мені, бо я або згину, або хліба шматка не матиму!

— Лекеріє Петрівно! Чи немає в вас часом липового цвіту або малини? — спитав Радюк. — Будьте ласкаві, напіймо її на ніч, щоб вона упріла.

— То заїдьмо до мене, може, й поможемо бідній жінці.

І вони заїхали до Високої, заварили цвіту, принесли слабій молодичі, напоїли її, втушкували, вкрили кожушиною. Панія Висока все бідкалась, так їй було шкода сусіди.

Молодиця напилась і заспокоїлась, їй стало легше. Радюк просив панію Високу не пускати її на поле принаймні другого дня, а сам почав з нею прощатися, хапаючись додому.

— Одже вам, Павле Антоновичу, буде якась притичина от в тому ділі... — сказала йому на прощанні Висока, показуючи на Масюків хутір. — Дивіться, який сумний випадок трапився вам на дорозі після такого чудового веселого дня, після такого співучого вечора. От побачите і тоді пригадаєте мене, хоч ви надо мною трохи глузуйте.

— Але ж заець, здається, не перебігав нам дороги? — сказав Радюк і мусив осміхнутися.

— От побачите! Буде вам заець! — промовила Висока навздогінці йому.

Радюк поїхав додому засмучений, хоч виїхав з гостей веселим. Перед його очима встала картина народного горя, та ще в таку гарячу робочу пору. Вже лягома приїхав він додому. Мати вже спала, а батько не лягав спати та все виглядав сина.

— Де це ти так забарився? — було перше слово старого.

— В Масюка, — одказав син.

— Де ж ти снідав?

— А в Масюка.

— А де ж ти обідав?

— Таки ж у Масюка.

— А чай пив, а вечеряв?

— Чай пив у Масюка, а закушував у панії Високої.

— Ого! Цілий день у Масюка... Ага! В Масюка гарна дочка! — догадався старий Радюк. — Тільки ти...

— Що, тату?

— Бачиш, молоді паничі люблять дурить молодих паннів. А Масюк мій сусіда й мій близький приятель.

— Я не думаю піддурювать Галю й нікого.

— Та так! Ти в гусарах не служив, але все-таки до кінця курсу тобі ще далеченько. Не дуже там збивай з пантелику молоду дівчину.

— Я, тату, людина чесна; що думаю, те й роблю. І я люблю Галю й ладен женитись, а дурить її та підманювать не буду.

— От про це вже не кажи нікому, ні твоїй матері, ні самій Галі.

— Е, тату: є в нас і студенти жонаті.

— Може, й є! Але доки ти в школі, тобі не випадає жениться. Ти там трошки жартуй і залищайся, але чесно жартуй, а про сватання тобі ще не час думать.

— А все-таки мені завтра треба одвезти й Галі, й Масюкові книжки, бо вони дуже прохали. Галя навіть намагалась.

— Про мене, вези хоч і зараз, та не заїжджай до повітової свахи, Лекери Петрівни Макухи, нашої відомої капітанші й повітової брехухи.

— Добре, не заїду, а книжки треба-таки одвезти, щоб просвітить хоч трохи темні степові хутори.

Батько й син попрощались і пішли спати.

«От якої співає батько! Якої ж то заспіває мати, що ладна й до царя за рушниками слати?» — думав Радюк, засипаючи.

Другого дня Радюк ледве діждався вечора, забрав книжки й поїхав у Масюків хутір. По дорозі він одвідав слабу молодицю. Він увійшов у хату й побачив, що жінка вже ходила по хаті, хоч через силу.

— І спасибі вам, паничку, і простибі вам за вашу ласку, за вашу добрість! — дякувала бідна молодиця, ледве переводячи голос.

— От і слава богу, що ти поздоровшала, а на поле таки не йди, принаймні сьогодні, — сказав Радюк.

— Ой, як же мені не йти, коли й жито вже сиплеться, а в мене в хаті тиждень вже нема й шматка хліба. Вже тиждень їм з дитиною саму кашу, — промовила Параска й заплакала.

Радюка дуже засмутила така гірка доля людська. Край багатий, край хлібний, а народ голодує, хліба не має!

Приїхавши до Масюка й увійшовши в хату, він догадався, що його приїзду сподівались. В світлиці було чисто, як у віночку. Масючка вийшла до його в чорній новішій сукні і не в хустці на голові, а в чіпковій з бантами. Зараз за нею вийшла Галя в новому шовковому чорному горсеті, по котрому були розкидані пунсові букетики рож. Біла сорочка й чорний з рожами горсет своїм контрастом дуже надавали їй краси. В розкішній косі знов заблищали два гвоздички, тільки що вирвані. Мати й дочка привітались до його дуже ласкаво!

— Ой, дякую вам за книжки! А я все виглядала вас, чи не везете мені оцього дорогого гостинця.

Радюк подав їй кілька книжок нових журналів і Шевченкового «Кобзаря», переплетеного в червоний сап'ян й золотообрізний.

— Яка це книжка? — спитала Галя.

— Це Шевченків «Кобзар». Цю книжку я вам дарую на пам'ятку, — промовив він

тихіше. Галя зарум'янилась, як зоря, і подякувала. — Буду ж часто читати цю книжку, — тихо промовила вона й почала перегортать листки.

— Де ж Іван Корнійович? — спитав Радюк.

— На току, коло возільників, — сказала Галя. Радюк пішов на тік шукать Масюка. Тепер йому кинулось в вічі Масюкове хазяйство. Він милувався круторогими волами, великими стіжками жита й пшениці, порядком на току й на подвір'ї.

— А! Слихом слухати! — гукнув до Радюка хазяїн з-за возів. Він обняв і поцілував Радюка дуже щиро. Видно було одразу, що його мали за жениха. Вони пішли до хати й напились чаю.

Незабаром Радюк вертався дуже щасливий! Йому сподобалась Галя і її батько й мати, люде з дрібного панства, але чесні, хазяйновиті й працювита, близькі до народу, чесні хлібороби, не одрізнені од національності. І сама Галя, з чудовими очима, з народною піснею, з голосом, як шовк, навіть з манерами, нагадуючими гарну, моторну сільську дівчину, дуже підходила під його ідеал. Старі Масюки і їх напівпанська, напівсільська оселя з домом і хазяйством — все те повіяло на його чимсь рідним, чимсь приємним, ріднішим, ніж дух вищого панства.

«Моя буде Галя, моя! Вона мене любить, і я її люблю. Чого ж мені більше треба? Хоч вона вчилась в місті тільки один рік...»

На вакаціях молодий Радюк ходив по селі, придивлявся до народу, приглядався до його потреб, бачив, як народ тяжко працює й мало має користі. Не раз він важко зітхав, дивлячись на бідність народу серед такої багатой природи. Він записував народні пісні, казки й приказки, звичаї й навіть самі мелодії пісень і заводив у ноти. Часто він їздив і в поле до косарів, до женців, гребців і возіїв, балакав з ними, записував од їх усе, навіть слова мови. Не раз він заїжджав і до панії Макухи, чи Високої, котра на самоті не соромилась своєї мови й чудово говорила по-українській. Вона наказала йому багато казок, наспівала пісень, неначе будлі-яка молодиця, і таки не втерпіла: показала йому «кавалерію» свого чоловіка й його капітанські документи. Радюк мусив їх таки прочитать.

Радюк скрізь проповідував свої сміливі ідеї, доки не дійшла за його чутка до міської поліції... Сусіди почали застерігать батька й матір і просили їх трохи здержувать сина, щоб не добути якого клопоту...

Раз батько сказав своєму синові: «Коли ти, сину, такий прихильний до народу, коли тобі так потрібні пісні й казки, то їдьмо на баштан. Цього року була рання зав'язь на баштані, то, може, й стиглого кавуна надибаємо. Ти попросиш баштанника Ониська, то він тобі наспіває й накаже, скільки хоч! Тільки знай, що Онисько дід гордовитий і гоноровитий. Коло його треба ходить вмюючи або й панькаться. Він так дбає про мое добро, що часом і мені молитву читає».

— А поїдьмо справді! може, й пісень добуду, і кавунів наїмся, — сказав син.

Зараз-таки парубок запряг коні в чималий віз, і батько з сином виїхав з двора на степ до баштана.

Сонце ще високо стояло на небі. Спека стояла надворі, як звичайно буває в спасівку. Повітря було сухе, але здорове й тепле, і таке прозоре, що на всі боки око

захоплювало степи без краю. Синє й гаряче небо лежало над степом, неначе якась кругла покришка. На небі не було ані хмариночки! На степу не було ні смужки туману. Одно пишне золоте сонце пливло між небом і степом, наче корабель по безодньому морі. Віз звернув з битого степового шляху й покотився по ледве примітних прикметах суголовка. Незабаром і той суголовок зник, і віз покотивсь гладеньким степом. З-за густих будяків і всякого зела незабаром висунулись баштани з довгими рядками високих соняшників. За соняшниками зараз з'явилися рівні рядки гостролистої кукурудзи, насадженої кругом баштанів дуже рівними рядками. Рядки пшінки мережили баштани вздовж і впоперек. Вже коні наближались до баштана, вже можна було бачити на краях баштана наче рами з довгого гарбузиння, де між листом повивертались боками довгі й круглі білі гарбузи, неначе воли на спашу. Потім відкрилося поле, неначе застлане картатими хустками, де зеленіло дрібненьке, як тюль, кавуняче огудиння, де блищали в ясно-зеленому листі жовті дині, зеленіли й біліли здорові кавуни. Всі журбанські баштани люди сіяли вкупі, щоб легше було стерегти од злодіїв; тим-то вони й займали степ, скільки можна було осягти оком.

Баштанник сидів коло куреня й щось стругав стругом. Вже можна було бачити оком, як його лікті разом одсувались назад, як він тяг до себе струга, як на руках манячили рукави білої сорочки.

— Знаєш що, сину! Давай вивіримо, чи добре Онисько стереже баштана? Ходім навпростець через баштан, буцімто красти свої кавуни, а погонич нехай їде просто до куреня.

При тих словах батько зсочив з воза, а за ним і син. Вони закрались поза кукурудзою й почали ніби шукать кавунів. Онисько сидів і не обертався. Коли це обидва вони побачили, що просто на їх летить через огудиння рябий собака, аж курява піднімається за ним. За Рябком підтюпки біг Онисько.

— А чого вам треба, сякі-такі! Ось я вам дам серед дня лізти на баштан! Джий! Кис, кис! Джий! Уджга, Рябко, уджга! — цькував дід та все лаявся. А Рябко кинувся прожогом на молодого Радюка й ухопив його зубами за чобіт. Собака була люта, як гадюка, і зовсім здичіла на степу. Радюк дригнув ногою, а Рябко вчепився зубами в закаблук, наче п'явка. Він махав ногою, а Рябко волочився слідком за ногою по баштані, аж огудиння поплутались кругом. Батько кинувся оборонять, вирвав з корінням здоровий куц кукурудзи, лупив собаку по спині. Рябко гриз на шматочки бадилля своїми страшними зубами.

— А чого ви тут ходите! — крикнув Онисько і... руки опустив, упізнавши хазяїна.

— Чи це ви? Оце, боже мій! Тільки мене втомили. І треба було вам йти сюдою! Господи! Наче вам стежки нема. Неначе маленькі. А я думав, що злодії. Тут недалечко шлях. Йде багато чумака, й москаля, і всякого народу.

— Та це ми, діду, правди вивіряємо в вас! — сказав син.

— Доконче треба було! І прийде, господи, в голову! Чи не покалічила де собака? — бідкався сивий баштанник. — Та й позбавляли ж ви багато огудиння! Йй-богу, неначе маленькі.

— Не сердьтесь, діду! Ми вам привезли могорича! — сказав молодий Радюк.

Всі вони пішли до куреня, переплигуючи через густе огудиння, неначе переходили через річку, скакаючи з каменя на камінь. Рябко вже лащився до наймита, виляючи хвостом, а на хазяїнів усе гарчав та скалив білі зуби.

— Чи є, діду, стиглі кавуни? — питав молодий Радюк.

— Дині вже давненько показалися, а кавунчика — може, й знайдемо.

Онисько швиденько подибав на баштан і приніс здорового кавуна. Кавун був з одного боку зовсім білий, бо Онисько закопав його в ріллю, ще й зверху притрусив сухим бадиллям, щоб часом хто не вкрав першого кавуна. Взявши складаний ніж, що висів на припоні коло пояса, Онисько розрізав кавуна надвое. Кавун був стиглий і червоний, як жар. Онисько з гордістю подав кавуна панам, як подають трофеї, добуті на війні.

— Спасибі, діду, спасибі! — дякували пани. Молодий панич порізав кавуна на скибки й поклав на траві. Скибки розпалися, і зсередини випав червоний вовк. Всі посідали на землі і з'їли цілого кавуна дочиста!

— Тепер, діду, давайте динь, абощо? — казав панич.

— Е! Де вже пак після кавуна та дині! Треба було їсти передніше диню, а потім кавуна, — промовив дід і виніс з куреня велику жовту диню. Молодий Радюк розрізав диню; насіння не вилилось, а випало довгими зліпленими рядками, — прикмета, що диня була не проста, а дубівка. В повітрі полився аромат. Швидко од тієї дині не зосталось і шматочка.

— Тепер і до роботи можна браться! — промовив дід поважним тоном, обертаючись до панича. — А нумо, паничу, зносить дині та вибирає огірки!

— Як нумо, то й нумо! — сказав панич. — Давайте, діду, торбину або мішка, я вам поможу вибирати огірки.

— Куди вам там вибирати! То я так тільки жартую, — сказав дід трохи м'якішим голосом.

— Чого ви, діду! Ви думаете, що я незугарний до роботи?

— Сидіть та лучче люльку куріть!

— Е! Тепер, діду, інший час настав на світі. Годі вже панам сидіти, згорнувши руки! Треба й панам до роботи браться, розділять працю з простим народом, а вам треба пнуться до книжок, до науки. Як поділимось ми працею й наукою, то аж тоді буде на світі добре всім.

— Може, й буде! Дай боже! А ви все-таки ляжте коло куреня та куріть люльку.

Молодого Радюка вразили дідові жарти. Він узяв мішка, прив'язав мотузка до одного узяря, а другим кінцем прив'язав до зав'язки й накинув собі через ліву руку на плече, як звичайно роблять, вибираючи огірки.

— То надіньте ж рукавички, бо руки поколете! — жартував дід.

— Не бійтесь, не поколю!

— Але скиньте чоботи, бо зовсім витопчете отими закаблуками огудиння!

Молодий Радюк мусив скинути чоботи й пішов на баштан в самих шкарпетках. Він почав перегортати огудиння, а воно жалилось, неначе жалка кропива. Деякі огірки були вкриті колючечками й кололи його делікатні руки. Радюк кидав багацько

огірків у мішок, і вага почала нагинать йому шию. Мотузок різав в плече, неначе гострим жалом ножа. Радюк мусив перекидать мішок з плеча на плече. А мотузок все-таки шумульгав, а потім почав пекти. Під гарячим небом, на гарячій, як присок, ріллі йому було важко, як у лазні; спина почала страшно боліти. Піт лився з його, як вода, і капав на зелене огудиння.

— Та годі вже вам вибирать! Висипте огірки на траву та лягайте в холодку. Чи бачите, скільки я навбирав слідком за вами!

Радюк подивився на діда, а в діда в мішку було більше огірків, ніж у його!

— Як же ви багацько кидаєте! Не розгортаєте добре огудиння. Коли зігнали оскому, то цур їй, цій роботі. Лягайте на бік та читайте книжечку!

Молодий панич і справді подумав, що цур їй, тій роботі в таку спеку! Він вперше, жартуючи, спробував, яка то важка проста робота.

— Ой, болить спина! — крикнув він, лягаючи в холодку і швиргонувши мішок на траву.

— А що б ви сказали, якби вам довелось нажати копу жита в таку спеку? — спитав дід осміхаючись.

— Не знаю, що я сказав би. Лучче я, діду, піду зривать стиглі дині!

— Чи візьмете просту роботу, а мені оддасте книжки? А коли сказать правду, то це ще іграшка, а не робота, — казав дід.

— Почекайте, діду! Як одпочину, то поможу вам зносити дині. Але за те ви мені заспіваєте пісень. Добре?

— Куди вже мені, старому, до пісень! Нехай молодші співають. Я вже своє одспівав!

Молодий Радюк, одпочивши, пішов рвать дині. Він клав їх у той самий мішок, а проклятий мотузок знов різав його, наче серпом, у плече. Він підмостив хусточку, а мотузок муляв і через хусточку. Тоді він вернувся до куреня. В спині в його судомило. Радюк зрозумів, яка то важка чорна робота простого народу.

— Паничу! А підмостіть і мені хусточку під мотузку, щоб не було мулько! — крикнув дід сміючись.

Тим часом дід і наймит вибрали огірки, зсипали їх на купу на траві, позривали стиглі дині й позносили до куреня. Онисько знайшов аж десять стиглих кавунів, у котрих коло хвостика кучерява в'язь поприсихала. Купи зелених огірків, жовтих динь, кавунів всякої масті веселили очі й старого Радюка, й молодого. Кругом куреня запахло динями, пшеничкою, огірками, і тонкі пахощі далеко розходились у теплом повітрі. Дід зібрав лушпиння й одніс його далеко в степ, щоб не занадились на баштан кузки й звірки та оси.

Наймит запряг коні й поклав на віз кілька кавунів і динь. Батько сам швиденько покатав додому, а за рештою приїхав другий наймит простим возом. Молодий Радюк не поїхав додому з батьком, а зостався до вечора на баштані.

Надходив вечір. Сонце вже не пекло косим промінням; надворі було тепло, як у добре натопленій хаті. Од кукурудзи полягла по баштані тіннь довгими рядками. Коні паслись по степу хапаючись; їм не надокучали мухи та гедзи. Молодий Радюк роздягся

й роззувся. Він навіть скинув картуз і жилетку, неначе одяга давила його серед вольного степу. Сонце спустилось, неначе лягло на степ, і почало засовуватися за зелене море. Молодий Радюк провів очима сонце до останнього променя і задумався. Надворі починало сутеніть. Онисько запалив багаття з сухого бур'яну. Густий дим піднявся, валував та зігнав набік мошку.

— Чи не хочете, діду, мого тютюну? — промовив Радюк, запалюючи папіроску.

— То й дайте, коли маєте!

Дід насипав тютюну в свою зелену люльку й почав пахкати одним кінцем рота, не випускаючи з другого кінця рота цибука.

— І курите ж ви, паничу, катзна-що! Та це вода, а не тютюн! Нічогісінько не чую! Їй же богу, не чую!

І дід плюнув набік, потім витяг з кишені гаманець з своїм тютюном і закадив мархоткою так, що Радюк мусив оступитися й сісти оддалеки.

— Діду! Я чув, що ви вмієте всяких пісень, та ще й дуже давніх? Чи не заспівали б ви мені, а я б і позаписував в оцю книжечку? — сказав Радюк.

— А вам навіщо те здалося? — промовив дід стиха, глянувши скося на Радюка.

— Та так.

— Як так, то й нехай буде так... — промовив дід, зирнувши сердито на книжечку.

— Я чув, що ви, діду, вмієте всяких казок?

— Хіба я стара баба, щоб казки казав! — промовив дід ще сердитіше.

Дід дуже не йняв віри паничеві і чогось страхався тієї книжечки. Він бачив такі книжечки в тяжку годину свого життя, як його сина в некрути брали, як його ганяли на панщину й записували панщанні дні.

— І нащо, паничу, вам здалися наші пісні та казки? Ви народ вчений, письменний.

— Ви, діду, людина стара, то зрозумієте мене. Я людина вчена, і я дуже цікавий знати все, навіть пісні, та ще й стародавні, козацькі.

— О, я козацьких пісень багацько знаю! — сказав дід, не втерпівши.

— Бачите, діду, тепер вже пишуть книжки сільською українською мовою, то й сільська мова, й сільські пісні стали дуже потрібні задля вчених людей.

— Може, й правда; може, воно й так. Не знаю! Ви письменні; ви більше за мене знаєте.

Вважаючи на те, що дід трохи подається, Радюк витяг з кишені кілька дрібних книжечок і знайшов між ними ті, де були Шевченкові твори. Він знайшов Шевченкову «Наймичку» і почав читати. Не вперше він читав селянам українські твори Вовчка й Шевченка і знав, що ні одна поема не доходить так до серця, як «Наймичка».

— Чи ти ба! Їй-богу, по-нашому написано! — аж крикнув наймит, лежачи животом на траві. І він посунувся на грудях ближче й почав слухати, підперши лице долонями й пацаючи вряди-годи ногами.

Онисько не показував дивування. Він сидів, підобгавши ноги й нахиливши голову, та все слухав та слухав. Його люлька загасла й покотилась на траву, а він і голови не підводив та все слухав, як Марко ріс на хуторі в старого діда й баби, як прийшла до їх молодиця у найми проситься, як Марко оженився й пішов у дорогу, як

наймичка перед смертю призналась Маркові, що вона його мати. Вплив того читання на Ониська був такий великий, що він неначе очамрів і скам'янів, поклавши руки на коліна й нахиливши сиву голову. Він не поворушив пальцем, не кліпнув очима, ні разу не зітхнув, що буває знаком великої сили почування в щирого українця.

А парубок перестав пацать ногами, простяг їх на траві на всю їх довжину, роззявив рота, витріщив очі та все дивився на ту книжку, не мигнув і разу очима, неначе в тій книжці він бачив і той благодатний хутір, де служила наймичка, бачив і саму наймичку, і того Марка, про котрого читав Радюк.

Червоне полум'я багаття світило на ту групу, облило червоним кольором білу дідову сорочку, сиву бороду, й його темне похмуре лице, і сиві, низько навислі над очима брови.

Радюк скінчив і згорнув книжку. Онисько все сидів і не рушився з місця, а парубок все лежав та дивився на ту книжку, що лежала згорнута на траві. Вплив був такий великий, як був великий Шевченків геній, що постеріг тайну народного серця й поезії.

Сам молодий Радюк задумавсь і сидів мовчки, доки не згас слід того читання в його душі. Онисько підвів голову й обтер рукавом сльозу.

— Я ще зроду не чув нічого кращого од цієї «Наймички», — промовив дід та й знов похилив голову, неначе од великої ваги й великого жалю.

— Чи знаєте, діду, хоч одну думу козацьку, крашу од цієї «Наймички»?

— Знаю багацько гарних дум, але такої не пам'ятаю. І дід почав сміливо розказувать, а потім і співать думи й пісні. Радюк ледве встигав записувать їх в свою книжечку. Дід не сперечався, йняв йому віри й навіть хвалився своїми піснями, бо зрозумів, що молодий Радюк не мав на думці ніякої кривди для його. Парубок почав був і собі співать, так дід йому й не дав та все співав своїм старечим, але ще міцним голосом козацькі думи й пісні, які тільки пам'ятав.

— Куди тобі, дурню, з твоїми піснями! Ви тепер співаєте все про дівчат, та про вулицю, та про вечорниці, а про козаків і не тямите нічого! А скільки я переспівав їх, як був молодшим, як був ще живий мій батько!

Радюк пішов у курінь і виніс звідтіля пляшку горілки, що він привіз дідові на гостинець. Чарка доброї горілки розвеселила трохи сердитого й поважного діда, у котрого було і в слові, і в лиці щось отаманське.

— Чи не боїтесь, діду, самі сидіть на баштані?

— А якого гаспида мені бояться? Хіба лихих людей! А чортів я не боюсь. Невважаючи на свої літа, я так обшмагав би боки самому чортові, що ну! Нехай би тільки зачепив мене!

— Хто видав таке говорить! — сказав наймитчук. — Ви, діду, тут самі; борони боже чого...

— Поцілуй батька свого тричі в морду! Вчить мене, старого! — сказав дід сердито. — Хіба ж чорти є на світі? Є лихі люди, гірші од чортів, а чортів нема, бо я їх не бачив, які вони на масть! А коли вони є, то, мабуть, дуже дурні.

— А хіба ж ви не знаєте, до кого й тепер у нас на селі перелесник літає?

— Такий, мабуть, перелесник, як ти! Я, будши батьком тієї дівчини, до котрої вчащає він, впіймав би того перелесника та обскуб чуприну, то він більше б і не літав, а сидів би вдома. Ти, як я бачу, зовсім такий дурний, як і твій батько був, царство йому небесне.

— Ей, діду, шануйтеся! Ви старі, вам би не годилось таке говорити, — казав парубчак.

— Та отут в степу, лежачи на траві, часом бачу, як буває все небо списане такими перелесниками, неначе горобцями! Розкажи вже своєму батькові, а мене не вчи.

— Йй-богу, правда...

— Яка правда? Була колись правда, та заіржавіла.

І дід не скінчив і знов задумався.

Вже порожня пляшка валялась на траві, а надворі почало зовсім поночіть. Наймит запрягав коні, а дід і Радюк склали на віз дині, кавуни й огірки. Всього було так багато, що треба було повикидати з воза солому. Молодий Радюк мусив сісти на мішки з огірками і поставити ноги на кавуни. Вже висипались зорі на небі, як віз рушив од куреня й покотився по степу. Радюк почав прощатися з Ониськом, котрий стояв коло куреня весь білий, облитий світлом багаття, а коло його сиділа на задніх лапах собака. Віз покотився, і стукотіння далеко розляглося по степу. А дід усе стояв на тому самому місці, згорнувши руки. Радюк усе думав за діда, а огірки страшно муляли; ноги його скобзались по кавунах. Він мусив витягати кукурудзу й підмоцувати під себе, щоб хоч трохи було лучче сидіти.

Вже пізно вїхав Радюк у двір, і по дворі запахло баштаном. Вернувшись у свою кімнату, молодий панич одслонив боляче плече і подививсь. На плечі було знать червону й довгу, як гадюка, попругу од мотузка. Так він обшмульгав його молоде, м'яке тіло.

На другий день Павло Антонович одвіз на гостинець кавунів і динь пані Високій й Масюкові, і не так Масюкові, як Галі Йванівні Масюківні.

Тим часом настигли груші, яблука, кавуни й дині. Скінчився гарячий час жнив, і сусіди трохи вже обробились і почали частіше навідуватися в гості до Радюків. Їх дім був веселий, бо в йому був молодий син і молоденькі панни. Гості часто приїжджали до Радюків і до пізньої ночі або й до світу все гуляли та бавились. Той широкий ганок, оплетений виноградом, що виступав у садок, часто був освічений веселим світлом або ясним місяцем. Там вечорами сиділа весела компанія, там часто молодий Радюк милувався личком молоденької Галі.

Вже кінчались вакації. Павло Радюк почав збиратися в дорогу до Києва. Здоровий і веселий, з великою надією на себе й науку, він виїхав з дому і повіз з собою все, що йому трапилось позаписувати на селі. Широко перед ним розістлався степ, а по степу полягла далека дорога. Широке життя розстелялось перед ним, і стільки дорог розходилося на всі боки на тому просторі людського життя! Молодий Радюк почав вибирати дорогу, і голова в його запаморочилась од дум. І чудовий вид Масюківни до самого Києва не сходив з його думки. Він навіть позабував про все, і тільки чорні брови і повне личко все миготіло перед очима, чи дивився він на широке поле, чи на сине

небо, чи на великий битий шлях. Він вже думав, що ті брови, а не інші судила йому доля.

Приїхавши до Києва, він написав лист до Масюка й до Галі. Щаслива Галя вивчила того листа напам'ять, бо в тому листі Радюк присягався їй одну повік любить і не любить більше нікого. Одно тільки трохи наводило сумну думку на Радюка: Галя тільки рік вчилася в городі, як вона сама призналась. «Але вона молода і начитається, й набереться розуму з книжок», — думав Радюк.

— Жінко! Якого чудового жениха дав бог нашій Галочці! Та хіба ж і наша Галя не варта Радюка, хоч стара Радючка й копилить губи, — промовив Масюк до жінки.

— То-то й горе, що Радючка копилить губи! Чи я, ж хочу кращого жениха для своєї Галі! Але мені здається, що з того пива не буде дива: Надежда Степанівна давно б приїхала до нас, якби вона наважилась взяти за невістку нашу Галю. А котрий оце рік, як вона була в нас? — спитала Масючка й задумалась.

Але доля судила Радюкові інакше. Минув сливе рік, як він був в Журбанях і в Масюківці. В Києві він набачив іншу пишну красу, випещену міську красу, інші пишні очі й чорні брови...